

Apró történetek.

— Régi idők emlékei. —

A Kass-ban együtt volt a megszokott szombat esti bohém-társaság. Irók, újságírók, budapestiek, szegediek vegyesen, kiegészítve egy pár „félbohém“-mel. Az izes vacsora elfogyasztva, amely után vidám terefere következett. A fővárosiak leadták, amit hoztak, a szegediek elmondták, amit tudtak (minden hétre akadt egy pár új, vagy fölmelegített régi történet), persze megadván a históriáknak savát-borsát és az idő eltelt észrevétlenül. Éjfélén jóval túljárt már az idő, amikor megszólalt Kisteleki Ede:

— Jó volna egyszer már a faluban ebédelni.

— Menjünk ki a „vörös“ szüleihez, Kistelekre, — adta meg az irányt Kass János.

— Csatlakozom — jelentette ki Lipcsey Ádám.

— Elfogadom — hangoztatta az aposztrofált „vörös“-nek nevezett. A társaság nyomban megállapította a kirándulás idejét, ami aug. utolsó vasárnapjára esett. A menut is megállapították: Tyukhusleves, hosszú metélttel, csirke pörkölt tarhonyával, almás és káposztás rétes és fekete kávé. A sajtot száműzni kellett a fogásokból, helyette „solet“ került az asztalra.

A fővárosi vendégek szombat este érkeztek Szegedre és az itteniekkel egyesülve, vasárnap délelőtt féltízkor már együtt volt a kirándulók csapata a Szged állomás peronján. Huszonnégyen utaztak a gyorsral Kistelekre. A faluba gyalogszerrel történt a bevonulás, a vendéglátó portára. A háziasszonyokkal, a házigazdával lekezelt a társaság, majd az udvarban szétnézett és a házigazda fia sör irányában szalajtatva a eselédet, amikor egyszerre Lipcsey Ádám kiadta a jelszót:

— Most pedig egy kis papramorgóra elmegyünk a „róf“-hoz (a paphoz.)

Es megindult a menet a parochiára, jó Várossy Gyulához, az akkori kisteleki plébánoshoz. Nagy csoportokban álltak az ünneplő magyarok a plébánia előtt. Amikor meglátták a párosan ballagó menetet, összesugtak és egyik csoportban azt mondták az emberek:

— Nagyon sok ur gyűtt a faluba, ez nem jelent jót. Akárki meglássa, ebből az urjárásból adóemelés lesz.

— Sose aggódjanak — kapta föl a szót Sz. Szigethy Vilmos (Bob), — szó sinesen adóemeléssel. Sőt éppen azért jöttünk, hogy segítsünk a nép terhén és az adókat leszállítsuk.

A magyarok megint csak összesugtak és azon tanakodtak, hogy úgy lesz-e, ahogy mondvá volt? Az egyik megjegyezte:

— Lőhet, hogy úgy lösz, mert hát nini, az urakkal gyűtt a Kószó fiskális is.

A társaság bevonult Várossy Gyula parochiájára, ahol jó falat, papramorgó, meg hűtött sör bőségesen került a szíves látáson kívül. Egy óra felé visszatért a társaság a „vö-

rös“-ék portájára, ahol kezdetét vette az ebéd. Az udvaron a két epenfa között állt a terített asztal. Jóízűen falatozott a társaság, az elnök (persze, hogy Tömörkény István) már elmondta a köszöntő beszédet, dr. Kószó István, Kisteleki Ede, dr. Cserő Ede és Ujlaki Antal is kész volt a dikcióval, amikor a ház előtt fölhangzott a cigánybanda muzsikája.

— Te rendelted a cigányokat? — kérdezték a társaság tagjai a házigazda fiától.

— Én nem — válaszolt a kérdezt.

Beck sógor és Bob felkeltek az asztaltól, kimentek az utcára és megkérdezték a cigányoktól, hogy ki rendelte őket?

— Nem rendeltek bennünket nagyságos urak, hanem ideküldtek. A plébánia előtt álló nép küldött ide, hogy muzsikáljunk a nagyságos uraknak, mert hát muzsikaszóval akarják megköszönni, hogy a nagyságos urak leveszik a szegény nép válláról az adó terhét.

Leit erre aztán nagy gaudium, este hétig tartott az ebéd, de a társaság azóta se jelent meg Kisteleken. És azóta szomorubb lett a vendéglátó ház is.

Ngilassy Matyi, a vidám kedélyű komikus, itt működése idején a kórházba került. Mig a betegálmányt növelte, a betegeknek nem igen kellett se doktor, se patika. Gyógyította őket Matyi a kedélyével, a mókáival, meg a komikus előadásával. A betegek alig várták a reggelt, hogy Matyi megkezdje az előadásait. Egyik délelőtt, amikor javában állt az előadás, a kórház néhai igazgató főorvosa: dr. Singer Mátyás benyitott a nagy kórterembe. Persze Matyit a látogatás nem zavarta az előadásában, sőt a szájával és az orrával a cimbalom hangját utánozva, „kiverte“ az igazgató főorvos nótáját is. Az igazgató főorvos esőndes mosollyal halgatta a Matyi produkcióját, majd megszólalt:

— Szép, szép, művész ur, de a kórházból még sem lehet színházat csinálni.

— Bizonyosan úgy van, ha az igazgató főorvos ur mondja — válaszolt Matyi. — És bár az igazgató főorvos ur tudománya sokkal nagyobb mint az enyém, sőt mint az egész szintársulatunké, azért tessék csak a betegekkel megkérdezni, hogy kettőnk között melyik Matyit szeretik jobban?

Az igazgató főorvos nem kérdezett senkit és semmit, de az egyik Matyi másnap már gyógyultan elhagyta a kórházat...

Vállalok és készítek: jutányos áron

üvegezést, gittjavítást, képek kerevezését, új ablak-készítést, famunkáknak enyvezését és javítását.

Dobó Pál, üveges Horváth Mihály-u. 7. (Bongrádi-lakárakpt. bérpalotja mellett.)

Hívásra üvegezni házhöz és vidékre azonnal megyek.

A liszthivatal jelentése Szeged múlt havi lisztellátásáról.

(Sajt átudósítónktól.) Balogh Károly pénzügyi tanácsnok, mint a liszthivatal vezetője beterjesztette a tanács elé szokásos havi jelentését Szeged múlt havi lisztellátásáról. A jelentés szó szerinti szövegében a következő:

— Az október 15-től november 15-ig terjedő időre kiutaltatott és átvétetett 8041 zsák liszt. Ebből kiutaltatott az erdélyi menekültek részére 235 zsák, lisztkereskedőknek 1788 zsák, a lisztkereskedők útján a szatócoknak és kisebb sütőknek 2396 zsák, a sütőknek 2167 zsák, mindössze 6586 zsák liszt. Marad tehát készlet november 16-áról 1455 zsák liszt, amelyből 1220 zsák a város lakosságáé, 175 zsák az erdélyi menekülteké és 60 zsák a kóbor cigányoké. A 7105 zsák lisztért vételár gyanánt 379.194 korona 35 fillért fizettek be a kereskedők a közpénztárba, melyben bent foglaltatik az az 1368 korona is, amelyet a Kender- és Lenipar Részvénytársaság fizetett be lisztvételtár címen a főpénztárba.

Folyó évi október hó 15-ével az ellátatlan családtagok száma volt 81.238 személy. Október és november hó folyamán az ellátottak sorából töröltetett 6076 személy. Maradt tehát ezek levonása után ellátás alatt 75.162 családtag. Ugyanezen hónapban ellátás alá kellő igazolás után felvétellett 10.569 személy, így az ellátásra szoruló összes családtagok száma felemelkedett 85.731 személyre november 15-ikével. Ha már most 85.731 családtag napi adagját 120 gr. számoljuk, az kitesz naponként 10.288 kilogramm lisztet, harminec napra pedig 308.640 kilogrammot. Ehhez hozzászámálva az átutazókat és szabadságolt katonákat, akiknek ellátásáról gondoskodnunk kell, ezek lisztüksége az ellátás alá kerülő lakosságnak kitesz havonként 340.000 kilogrammot, fejenként és naponként 120 grammal számolva. Minthogy pedig november és december havára első ízben csak 300.000 kilogramm lisztet kaptunk az Országos Közelélelmelési Hivataltól, ennél fogva 40.000 kilogramm kellett a készletből pótolni a november-december havi ellátást, mindaddig, míg a december havi póttalványozás folytán újabb 250.000 kilogramm liszt nem utalványoztatott ki, amellyel egyidejűleg december 1-től kezdődőleg december 15-ig a napi lisztellátást fejenként 180 grammra felemeltük és a kereskedőkkel a családtagoknak kiadtattuk.

Az ötödik magyar Hadikölcsönre

jegyzéseket elfogad

A Szegedi Takarékszövetkezet és Hitel Részvénytársaság.

(Széchenyi-tér. Posta mellett.)

Legmagasabb lombardkölcsönök igen előnyös feltételek mellett.

Abonyi Mihály

ezelőtt Holtzer és Abonyi

≡ Széchenyi-tér 2. ≡

Ajánlja a most érkezett legújabb férfi és fiu téli kabát és Raglánjait.

Férfi-, és fiu-gyermek-öltöngyeit, azon-
:-: kívül szörme Mikádóit. :-: